

43. Dr. Joó Sándor

Isten nevelő keze alatt

Megjelent: a Ref. Traktátus Sorozatban a II. világháború idején.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 43. Dr. Joó Sándor – Isten nevelő keze alatt

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad." (Zsid. 12:6.)

Ez Igében a szenvedés értelméről beszél az Úr. A szenvedés szempontjából kétféle ember van: olyan, aki tudja, mi a szenvedés és olyan, aki ha eddig még nem tudta volna, meg fogja tudni. Az egyik ember túl van, vagy éppen benne van a szenvedésben, a másik pedig még előtte van. Csak olyan ember nincs, aki egy egész életet leélne szenvedés nélkül. Mennél több emberrel kerülünk ismeretségbe, annál szélesebb területeit ismerjük meg a szenvedéseknek. És mennél mélyebbre hatolunk le egy-egy emberi lélek rejtelseibe, annál több beforrot sebhelyet, vagy éppen sajtó nyílt sebet találunk a lelkén.

Meghitt, bizalmas beszélgetés alkalmával szinte minden egyes lélekből előkerül egy-egy fájó emlék; az ember sokszor megdöbben, hogy a legderültebb mosolygó arc is olykor mennyi titkos fájdalmat takar. Ó, de sok furcsaságát, félszeg szokását és rendkívüli megnyilatkozását megértenénk az embernek, ha tudnánk, milyen szenvedések ülték meg a lelkét!

A szenvedés annyira általános emberi probléma, hogy szinte tételbe lehetne foglalni: nincsen ember szenvedés nélkül! Az egyik valami nagy csalódásnak az emlékét hordja a szíve mélyén, a másik az emberek részvétlensége, meg nem értése miatt szenved állandóan, - hányan vannak, akiket gyógyíthatatlan, lassan őrlő betegség tudata tesz borongóvá, vagy valami nagy anyagi összeomlás kétségbeesetté! Temetőben sokezer sírhant között járva mindig az jut az eszembe, mennyi szenvedés, mennyi bánat és könny tapad csak egyetlen sírhalomhoz is! - A legutolsó néhány nap alatt pedig különösen nagyon megnőtt a szenvedő emberek száma. Hiszen mindnyájan tudjuk, hányan siratják keservesen egy élet fáradtságos munkájával szerzett otthonukat, vagy az életüknek egy-egy kegyetlenül letörött drága darabját!

A sok szomorúság felsorolását a végtelenségig lehetne folytatni hiszen annyiféle szenvedés van ahány ember. Állapítsuk meg tehát, hogy a szenvedés nem valami ráadása az életünknek, hanem velejárója, olyan természetes emberi sors, mint maga az élet vagy a halál! De ez azt is jelenti, hogy a szenvedésnek éppen úgy megvan az értelme, mint magának az életnek vagy halálnak. - **Mi hát a szenvedés értelme?**

Erre a nagy kérdésre Isten nélkül éppen semmit sem tudnánk válaszolni. Mert a szenvedés egészen értelmetlen, zavaró körülmény, ha valaki Isten nélkül gondolkodik róla. Aki tehát Isten nélkül keresi a szenvedés értelmét, csak a veszteséget látja, csak azt érzi, hogy valami, amit nagyon szeretett volna, nem sikerült, - haragszik és bosszankodik miatta, kétségbeesik fölötte, sőt nem egyszer az öngyilkosságba menekül előle! Szervenni már magában véve is nehéz dolog, értelmetlenül szenvedni azonban valóban őrijítő lehet. Olyanforma lehet ez, mint mikor egy vadalmafának minden ágát levágták, hogy megnemesítsék, de azután **elfelejtették nemes ággal beoltani** és most ott áll a szegény fa megcsontított ágaival szájalomraméltóan.

- Az Isten nélkül szenvedő ember a legszerencsétlenebb és a legszájalomraméltóbb teremtés a világon!

De még az Istenben hívő ember is különféle magatartást tanúsíthat szenvedéseivel szemben. A hívő lélek is általában vagy ellene szegül a szenvedésnek, vagy meghajlik előtte. Az ellenszegülésen azt értem, hogy a szenvedő ember csendesen tépelődik és a nagy MIÉRT gyötri a lelkét és ezzel tetézi szenvedéseit. - "Miért kell szenvednem, miért büntet az Isten, mit vétettem, hogy ide jutottam?!" Mint a szű a fát, úgy őrlik és rágják ezek a kérdések a lelkét. Ugye te is ismered saját tapasztalatodból ezt a gyötrelmet?! - Az ellenszegülés egy további foka az, amikor lázadni kezdesz az Isten ellen. A nagy MIÉRT felerősödik: "Miért engedi ezt a gyötrelmet az Isten? Igazságos-e, jó-e az az Isten, aki így bánik gyermekeivel?" - Így gondolkodott Jób felesége is, amikor látva ura nagy szenvedéseit, ezt tanácsolta neki: "Atkozod meg az Istent és halj meg!" Mintha csak azt mondta volna, hogy ilyen Isten, aki ekkora fájdalmat bocsát valakire, nem érdemli meg az imádatot. Innen már csak egy rövid lépés a kétségbeesés, amikor a szenvedő lélek így kiált föl: Nem bírom tovább!

A szenvedések előtt való meghajlás is sokféle lehet. Van ember, akinek a szenvedő lelkén a rezignáció, a lemondó megadás lesz úrrá, ami az Isten akaratán való tompa, érzéketlen megnyugvást, vagy végzetszerű beletörődést jelent. "Isten akarta, bizonyára jó így!" - vagy: "Bele kell törődnöm, a sorssal nem szállhatok perbe! - mondják ilyenkor. Mások elbódítják, elkábítják magukat a fájdalommal szemben: italban, szórakozásban, megkettőzött munkásságban keresnek menekvést. A lélek lassan beletörődik a változhatatlan ténybe, hogy szenvednie kell. - Sokan követik azt a módszert, hogy összehasonlítást tesznek a maguk és mások szenvedései között és azzal vigasztalják magukat, hogy még mindig könnyebb a keresztjük, mint sok más embernek. - Végül olyan ember is van, aki szenvedéséért bizonyos földi vagy mennyei jutalmat remél, titokban előnyös haszonra számít. Lelke veszteségét a szenvedésekben való kéjelgéssel, a nagy szenvedő általános feltűnésének az érdekességével kárpótolja.

Mindez a magatartás a szenvedéssel szemben, amiről eddig beszéltünk, helytelen és nem kielégítő a szenvedőre nézve, mert még mindig nincs meg az értelme a szenvedésnek. Mi tehát a szenvedés? **Azt gondold talán, hogy a bűn egyenes arányú büntetése:** Nagyon régi már ez a gondolat, amely a földi boldogságot az Istenfélő élet viszonzásának tekinti. Erre azonban maga a gyakorlat cáfol rá legjobban, mert nem vetted-e észre, hogy sokszor az istenfélő emberek súlyosabb keresztet cipelnek, mint az istentelenek. **A bűn nem olyan apró, jelentéktelen dolog, hogy azt földi, tehát ideigvaló szenvedéssel le lehetne vezetelni.** - Vagy úgy véled, hogy a szenvedés próbatétel? Nos, lehet némely szenvedésnek megpróbáltatás a célja, amelyben vizsgázik az Istenhez való hűség, de a balsorsban ez a magyarázat nem vigasztalja meg a szenvedő embert. Nem minden szenvedés megpróbáltatás. Mi hát a szenvedés?

Alapigénkben találjuk meg a helyes választ: "Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenvedhetitek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival, mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa?" - Isten Igéje szerint tehát a szenvedés : **fenyíték**, vagy az itt használt eredeti görög szó pontosabb magyar fordítása: **nevelés**. A szenvedés tehát olyan nevelőeszköz az Isten kezében, amely által a lelki kiskorúság állapotából a nagykorúságra vezet, neveli gyermekeit. Egy költő mondotta egyszer, hogy el tudná képzelni, hogy szenvedés által az állatok emberré változnának. És tulajdonképpen ez történik a szenvedővel: általa valóban az állatból emberré leszünk, olyan emberré t.i., amilyenné az Isten gondolta el az embert. A szenvedés megnevesíti, Isten

országa számára megérleli a lelket. A legnagyobb istenhívők, a legfinomabb és legmélyebb lelkek mindenkor a legtöbbet szenvedett emberek voltak. Egy általános hasonlattal élve: a szenvedések kohójában egyre jobban leolvad a lélekről a bűn salakja és egyre jobban előragyog a színarany, az Isten képe és hasonlatossága. Természetes, hogy szenvednie kell annak az embernek, akit az Isten szeret, hiszen minden apa arra törekszik, hogy gyermeke minél kiválóbb legyen. Az az apa, aki sohasem fenyíti, sohasem neveli a gyermekét, nem is szereti azt igazán!

A hívő ember szenvedése tehát nem az Isten haragjának, sem pedig az Ő nemtörődésének a jele az életünkben, hanem éppen az ellenkezőleg: a legkülönlegesebb, a **leggyöngédebb isteni gondviselés kétségtelen jelenlétéről tesz bizonyosságot**. - Ki van tehát zárva a szenvedésből minden véletlen, vagy végzetszerűség. A Példabeszédek könyvében egy nagyszerű kijelentése az Úrnak így hangzik: "Meggondolás örökösödik feletted, értelem őriz téged!" Azt jelenti ez, hogy az ember bármiféle léte és állapota nem véletlen és nem végzet, hanem az Isten legbölcsebb és legkegyelmesebb eleveelrendelésének és üdvtervének a megvalósulása. **A szenvedés üzenet**, amelyből megtudhatom, hogy **Isten szeret, törődik velem és elindította életem útját a dicsőséges végcél felé**. A szenvedő lélek Isten műhelyében van, Isten dolgozik rajta, **Isten kezébe vette az életét**. Az Ő kezéből pedig csak tökéletes mű kerülhet ki. Nem büntetés és megpróbáltatás tehát **a szenvedés**, hanem **kegyelem, eszköz, út, amely által Isten önmaga felé fordítja a tekintetünket**.

Ha valaki beteg és elmegy kezeltetni magát egy orvoshoz, de sok fájdalmat el kell szenvednie, amit azt orvos okoz neki a kezelés által! Csak egy sebnek a fertőtlenítése, egy fognak a kihúzása mennyi fájdalommal jár és a beteg mégis szó nélkül aláveti magát a szenvedésnek, mert tudja, hogy ez a gyógyulás útja. Ha Isten valami fájdalmat okoz, legalább annyira miért nem bízunk benne, mint egy orvosban?! Higgyük el, nem ok nélkül van ez a szenvedés, nem kéjeleg benne az Úr, hanem azért teszi csak, mert gyógyítani, nevelni akar, föl akar emelni magához. - Ismerek egy idős vak embert, aki elmondotta, hogy földi tudományokat és élvezeteket habzsoló tekintetét miként fordította Isten mennyei örökkévaló értékek felé. Lassan el kellett homályosodnia és végül egészen be kellett sötétednie előtte a földi világnak, hogy megláthassa Isten világát, amit eddig nem vett észre. "Nagyon kemény lehetett az én szívem, mondotta egyszer, ha ilyen nagyot kellett ráütnie Istennek, hogy összetörje és megpuhítsa azt. 35 éves koromban teljesen megvakultam, de mi ez a veszteség ahhoz képest, amit ez által nyertem!"

Szenvedésnek tehát **sohase az okát, hanem mindig a célját keresd!** Gondold csak el, ha mindig jól menne sorod, talán sohasem jutna eszedbe az odafennvalókkal törődni. Ahol mindig csak a nap süt, ott a Szahara terméketlen sivársága uralkodik. - Az utóbbi napokban különösen jól megértette velem az Úr, hogy éppen a szenvedések által tudja velünk elfogadtatni azt a nagy igazságot, amit Jézus így fejezett ki: "Egy a szükséges dolog!" Mi mindent szükségesnek tartunk addig, amíg nincs baj! Kényelmes, meleg otthont, könyveket, társadalmi állást! Azután mennél jobban beborul az ég fölöttünk, annál jobban szűkül ez a kör. Végül már csak egy bőröndre zsugorodik össze az a holmi, amit mint legszükségesebbet, magunkkal mentünk az óvóhelyre. S ha rákerülne a sor, akkor látnánk meg, hogy az sem szükséges már, csak a pusztá életünk mentése. És ha már ez is kilátástalanná válnék, akkor látnánk meg, hogy csakugyan **egy a szükséges dolog; Jézus Krisztus!** - Nos, tehát ez a célja a szenvedésnek: hogy a külső bajok súlya alatt fájduljon rá a lelkedre belső nyomorúságod tudata, elveszett, kárhozatraméltó állapotodnak a gyötrelme és hogy így légy rákényszerítve odamenekülni a Nagy Szenvédőhöz, **aki nálad is sokkal többet szenvedett és éppen azért halt meg a keresztfán, hogy így szerezze meg számodra az örök életet!** A szenvedő lélek

tisztábban hallja és boldogabban fogadja Isten hívó szavát, amit a Krisztus keresztyén át üzen: "Megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!" - Ez az egy szükséges dolog! És ha nem érzed, hogy ez a legfőbb jó, amiért minden más földi értéket és boldogságot érdemes föláldozni, akkor tudd meg, hogy éppen azért kell szenvedned, hogy ezt elfogadd! Erre akar az Úr Isten megérlelni bennünket a szenvedések által, mert **a Krisztus nélkül** - akár mosolyogva és vidáman is - **a kárhozat felé halad az életünk!** Isten megmentő kegyelmének a drága eszköze tehát a szenvedés!

Mit tegyél tehát te, szenvedő ember? Öntudatosan és alázatosan vessed alá magad ennek a különleges isteni gondviselésnek, tehát ne lázadj föl ellene, ne törődj bele fogcsikorgatva, hogy akarva, nem akarva szenvedned kell, ne vigasztald magad azzal, hogy szenvedni tudsz, vagy föltűnni vágyásból szenvedni akarsz, - hanem alázatosan adj hálát Istennek, hogy neked szenvedni szabad! **Próbálj meg igazán hálát adni minden fájdalmadért: te is megtapasztalod majd a lelki életnek azt a csodálatos titkát, hogy a hálaadásban,** - ha van is még fájdalom, de - **nincs többé szenvedés!**

Most már megérted ugye, miért mondja az Úr: "Ha fenyítés, vagyis nevelés nélkül valók vagytok, korcsok vagytok és nem fiak!" - De azt is érted most már, ahogyan folytatja az Úr: "Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békeséges gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak." - Legyen áldott érte az Ő szent neve!